

Екстремізм в суспільстві

Сіленко А.В., курсант психологічного факультету ІКВС

Науковий керівник: кандидат психологічних наук Гришина А.В.

Сьогодні екстремізм є одним із серйозних викликів сучасної цивілізації, це загроза стабільності і мирного розвитку суспільства. Він виступає як крайня форма соціальної деструктивної дії, екстремізм створює загрозу безпеці держави, а значить створює загрозу основам стабільного розвитку суспільства. Українському суспільству екстремізм небезпечний не тільки прямими руйнуваннями соціальних об'єктів і цінностей, вбивствами і терором, які виступають для нього основними формами реалізації своєї ідеологічної програми. Набагато небезпечніше сама ідеологія екстремізму, яка веде до спотворення світогляду особистості і серйозним психологічним змінам. Захоплюючи великі групи людей, екстремізм чинить деструктивний вплив на психіку і свідомість, яка перетворює їх на організовані деструктивні групи, спрямовані на руйнування існуючого порядку. Якщо не надавати належної протидії даному явищу, то екстремізм може призвести до руйнування держави.

В якості критеріїв екстремізму найчастіше передбачаються ідеї соціальної, расової, національної нерівності, ідея фізичного насильства і геноциду своїх соціальних опонентів. Екстремізм постає як форма відчуження особистості від загальнолюдських, загальнокультурних цінностей, його прояви виявляються в

багатьох сферах людської активності: в міжособистісному спілкуванні (побутовий екстремізм), у взаємодії класів, партій, держав (політичний екстремізм), у відносинах племен, народностей, націй (етнічний екстремізм) і т. д. Важливо розуміти той факт, що схильність до екстремізму не закладена в біологічній природі людини, вона має соціокультурний характер. Не випадково екстремістами називали і називають людей, що відрізняються безмірною відданістю певній соціальній ідеї, готовністю заради неї на самі крайні вчинки. Екстремістська діяльність загострює ситуацію, доводить її до крайності, до конфліктів, в результаті чого конструктивне вирішення проблеми стає практично неможливим. У зв'язку з цим можна говорити про те, що екстремізм має свою внутрішню логіку, викликається необхідністю і підпорядковується конкретній історичним закономірностям. В основі екстремістської ідеології лежить базовий соціально-психологічний механізм розвитку людської свідомості в цілому, формування і вкорінення в психіці антитези «ми» і «вони». Ці поняття припускають поділ людей на своїх і чужих, виділення своєї групи із загальної маси інших груп, страх перед неспожитими на себе.

Розвиток екстремізму і його проявів - це свідчення недостатньої соціальної адаптації суб'єктів, розвитку асоціальних установок свідомості, що викликають агресивні зразки поведінки. В системі почуттів екстреміста можна виділити чотири основні почуття: любов до своєї ідеї, якій екстреміст відданий безроздільно; любов до самого себе як правовірного носія і сповідників вищої істини - екстремістської ідеї; ненависть до людей, що не поділяють екстремістської ідеї, які виступають як принципи вороги (незалежно від того, як вони самі ставляться до екстреміста); ненависть до існуючого зіпсованого світу, оскільки він суперечить екстремістським ідеалам.

Отже, вищевикладене вимагає по-новому поглянути на систему освіти і виховання підростаючого покоління, людина з дитинства повинна розуміти, що існує безліч різних народів з різними традиціями, релігійними віруваннями і жити повноцінно в цьому різноманітті можливо лише пишаючись своєю культурою і поважаючи культуру інших. Це передбачає наявність у системі освіти уроків історії релігій, традицій і звичаїв народів, особливо в багатонаціональних державах, таких як Україна.

Список використаних джерел:

1. Гайворонская А.А. Полифоничность феномена экстремизм в социально - психологических исследованиях / Александра Александровна Гайворонская Александра. Режим доступа: http://e-notabene.ru/psp/article_124.html.

2. Лебедева Н.М. «Синдром навязанной этничности» и способы его преодоления / Н.М.Лебедева // Этническая психология и общество. -М., 1997. - С. 104-115.

Нормативні гарантії конституційного права громадян України на службу в органах місцевого самоврядування

Сьох К.Я., методист юридично-психологічного факультету ННІЗН НАВС

Розглядаючи проблеми гарантії конституційного права громадян України на службу в органах місцевого самоврядування, перш за все доцільно проаналізувати систему нормативних гарантії, що закріплюють конституційні права громадян України на службу в органах місцевого самоврядування.

До проблеми забезпечення нормативних гарантії конституційного права громадян України на службу в органах місцевого самоврядування зверталися у своїх дослідженнях М. І. Корнієнко, В. В. Кравченко, М. В. Пітнік, О. Я. Лазор, І. Г. Лазар, А. Ф. Мельник, М. В. Оніщук, Ю. Л. Панейко, О. В. Петришин, Н. В. Янюк та ін.